

[Henry Christensen.]

hed over de ledsagende foranstaltninger, hvis man vælger den fremgangsmåde. Her må regeringen forstå, at når den på nuværende tidspunkt kun er i stand til at give et meget sparsomt indhold af de ledsagende foranstaltninger eller måden, hvorpå de skal gennemføres, foreligger der ikke et rimeligt grundlag for et oppositionsparti til at tage endelig stilling. Der er jo den afgørende forskel i situationen, at regeringen i samarbejde med et andet parti har indflydelse i givet fald på f. eks. rækkevidden af skattebestemmelser. Denne indflydelse har oppositionen ikke, denne magt har oppositionen ikke, og venstre vil naturligvis under ingen omstændigheder inddrage sig på at udstede blankoveksler.

Vel, jeg kan forstå, at regeringen må sige, at den er i en sådan tidnød, at den må handle hurtigt uden at have afklaret disse ting, og det accepterer jeg. Men så er der bare ikke noget grundlag for at forlange af os, der ikke har sikkerhed for, i hvilket omfang vore synspunkter, afbalanceret både over for de ledsagende virkninger og den samlede økonomiske politik, tilgodeses, at vi skal udstede en blankoveksel. Sådan tror jeg det politisk og parlamentarisk nødvendigtvis må ligge.

Selv vedrørende de rent umiddelbare følgevirkninger beror der jo i øjeblikket en betydelig uklarhed. Jeg forstår vel, at statsministeren kan sige, at han ikke kan få klaret endeligt op, hvordan man teknisk kan løse problemet om dyrtidsportionerne, og hvad derfor den konkrete virkning bliver, før han har forhandlet med andre af de organisationer, der er berørt deraf. Men så kan statsministeren heller ikke forlange, at vi skal være i stand til at vurdere, hvorvidt det er den rimeligste eller rigtigste eller fornuftigste form. Statsministeren kunne måske dog meddele folketetinget, hvilket standpunkt han fik tilslutning til fra LOs side; det kunne måske belyse det i et vist omfang.

Det gælder lige så klart forslaget om en ekstrabeskatning af den øvrige befolkning, fordi den ingen dyrtidsregulering får. Hvordan skal man dog overhovedet kunne lade det indgå i vurderingen? Umiddelbart forekommer det os uretfærdigt og unødvendigt. Det forekom statsministeren retfærdigt og nødvendigt — men vi kender ikke dets ind-

hold, dets forudsætninger, dets tekniske virkemåde. Hvordan skal man kunne tage det ind i en bedømmelse, når det ikke foreligger?

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning til statsministeren om sparerne. Nu kan statsministeren jo sige, at det er kun så og så lidt, det denne gang yderligere går ud over sparerne. Men det er alligevel venstres opfattelse, at på baggrund af den betydelige inflatoriske udvikling, der har været, og på baggrund af, at vi på enkelte områder har forringet sparerernes stilling, vil det af hensyn til at fastholde den størst mulige interesse for så stor en privat opsparing som muligt være vigtigt at overveje, om vi var i stand til — som vi i andre sammenhænge har fundet metoder dertil — at stimulere den private opsparing. Vi opfordrer til det fra venstres side.

Endelig skal jeg til hr. Per Hækkerup sige, at når han gjorde op, hvad det var for ting, venstre i dag havde fremdraget, havde han ret i, at der var to centrale områder. Det ene var, at vi i Danmark hidtil har måttet konstatere, at vor indkomstpøolitik ikke har løst opgaven: at holde det danske omkostningsniveau og inflationen i rimelig grad i balance med de andre lande. Derfor trænger det problem sig helt centralt på. Om det andet brugte hr. Per Hækkerup den agitatoriske vending, at det var en nedskæring af statens udgifter, vi ville foreslå. Jeg brugte en helt anden formulering. Jeg talte om en begrænsning af væksten i de offentlige udgifter, og jeg satte også en målestok op for begrænsningen af denne vækst. Jeg satte den i et klart forhold til den samlede produktionsstigning i samfundet, og det er noget ganske andet. Men det er ikke mindre nødvendigt, at dette kommer til at indgå mere realistisk i den økonomiske politik. Jeg har med disse to punkter ikke på nogen måde udtømmende redegjort for venstres opfattelse af en lang række faktorer i den økonomiske og erhvervsmæssige politik. Forleden dag gjorde jeg dem op i 12 punkter — og somme tider kan det jo være, at 12 er mere end 13.

Poul Møller: Statsministeren var inde på spørgsmålet om tempoet i regeringens handlinger og sagde: ville man ikke have kritiseret regeringen i dag, hvis den ikke havde